

РЕЙ БРЕДЪРИ СТИХОВЕТЕ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

В началото Дейвид просто се хвана да пише ново стихотворение. Скоро обаче започна да се тормози, да крачи из стаите, да говори сам на себе си повече от всякога по време на дългите, зле платени години. Толкова се беше задълбочил в нюансите на стихотворението, че Лиса се почувства пренебрегната, забравена и отхвърлена, чак докато той приключи с писането и си припомни, че тя съществува.

Най-накрая стихотворението беше завършено.

Преди още мастилото да беше изсъхнало на гърба на стария плик, където го беше записал, той ѝ го подаде с треперещи ръце. Очите му бяха зачервени и искряха с ярката светлина на вдъхновението. Тя го прочете.

— Дейвид... — едва успя да прошепне тя и ръцете ѝ затрепериха в синхрон с неговите.

— *Добро* е, нали — провикна се той. — Адски добро!

Хижата се завъртя пред погледа на Лиса във водовъртеж от дърво. Втрещена в хартията, на нея ѝ се стори, че думите се стопяват и потичат като живи; малкият хартиен отрязък беше прозоречна рамка, обляна в слънчева светлина, през която човек можеше направо да пристъпи в друга земя, озарена от меко кехлибарено сияние. Умът ѝ се разлюля като махало. С изплашен вик тя се вкопчи в рамката на този невероятен прозорец от страх, че ще пропадне с главата напред в тази триизмерна нереалност!

— Дейвид, колко е странно и прекрасно, и... *страшно*.

Струваше ѝ се, че държи в ръцете си тунел от слънчева светлина, през който можеше да се втурне напред към огромно ново пространство, пълно с музика, цветове и нови усещания. Някак Дейвид беше успял да улови, впримчи и оплете самата тъкан на реалността, нейните атоми и молекули и да ги вложи върху хартията единствено чрез силата на мастилото!

Той беше описал сочната зеленина на долчинката, евкалиптовите дървета и плавния полет на птиците около високите, полюшващи се клони. Беше изобразил цветята, нежно обгръщащи енергично жужащите пчели.

— Наистина е *добро*, Дейвид. Най-доброто стихотворение, което си писал!

В същия момент ѝ хрумна идея, от която сърцето ѝ се разтуптя. Усети, че ѝ се иска веднага да види долчинката, да сравни нейната тиха

същност със съдържанието на поемата. Тя улови ръката на Дейвид.

— Скъпи, хайде да се разходим надолу по пътя. Точно сега!

Обзет от приповдигнато настроение, той се съгласи и двамата излязоха заедно от усамотената си къщичка сред хълмовете. Преди още да бяха стигнали до средата на пътя, тя си промени мнението и ѝ се прищя да се върне, но отхвърли мисълта, като тръсна финото си изразително лице. Пред тях крайт на пътеката изглеждаше прокобно тъмен за това време на деня. Тя бърбореше безспир, за да прикрие притеснението си.

— От толкова време работиш здраво, за да напишеш идеалното стихотворение. Знаех си, че някой ден ще успееш. Явно това е то.

— Добре, че имам търпелива жена — отвърна той.

Те завиха зад една висока канара и върху им незабавно се спусна сумрак като лилав воал.

— Дейвид!

Тя се протегна във внезапно обгърналия ги мрак, намери ръката му и я сграбчи.

— Какво се е случило? Нима това е нашата долчинка?

— Разбира се, че е тя.

— Но... толкова е тъмно!

— Хм, да, вярно — той явно беше не по-малко изненадан.

— Цветята ги няма!

— Но аз ги видях тази сутрин, как може да ги няма!

— Ти дори си ги описал в стихотворението. Лозите също са изчезнали.

— *Трябва* да са тук. Видях ги преди не повече от час. Твърде е тъмно, нека да се върнем. — Той изглежда също беше изплашен от пресекуватата светлина.

— Нищо не откривам, Дейвид. Тревата я няма и дърветата, и храстите, и лозите — всичко е изчезнало!

След като отчаяният ѝ вик затихна, двамата осъзнаха, че ги е обгърнала неестествена, всепоглъщаща тишина, някакво неясно безвремие, пустош, внушаваща едно задавено усещане за страх и паника. От неговите устни се откъсна едно тихо проклятие, но не се чу никакво ехо.

— Твърде тъмно е, затова нищо не се вижда. Утре всичко ще си е на мястото.

— Ами ако *никога* не се върне? — попита тя и потрепери.

— Какви ги говориш?

Тя вдигна стихотворението пред себе си. То излъчваше меко златисто сияние като малка ниша, обитавана от горяща свещ.

— Написал си идеалното стихотворение. Твърде идеално. Това е станало — собственият ѝ глас сякаш достигаше до нея отдалече.

Тя отново прочете стихотворението и усети, че кръвта ѝ изстива.

— Долчинката се е побрала тук вътре. Като чета думите, сякаш отварям портал и тръгвам по пътека, обрасла в трева до коленете; усещам аромата на гроздето, чувам жуженето на забързаните пчели, усещам вятъра, по който се носят птиците. Хартията се превръща в слънце, вода, цветове и живот. Думите вече не са символи за предметите, стиховете не са четиво — този текст е **жив**!

— Не — възрази ѝ той. — Грещиш. Това е пълна лудост.

Двамата се втурнаха обратно нагоре по пътеката. Веднага щом се измъкнаха от мрачния вакуум зад гърба си, ги посрещна вятъра.

В своята малка, оскъдно обзаведена хижа, те седнаха пред прозореца, загледани в долината. Обгръщаше ги обичайната за следобед светлина. Денят тук не беше нито приглушен, нито затъмнен, както в скалния дол под тях.

— Не може да е вярно — обади се той. — Стихотворенията нямат такава сила.

— Думите са символи. Те предизвикват образи в ума.

— Нима аз съм направил нещо повече? — настоя той. — И как съм го направил?

Той размаха хартиения отрязък и се зае да оглежда скептично всяка дума.

— Нима съм създал нещо повече от символи? Нещо със своя плът, форма и енергия? Нима съм пресовал, концентрирал, хербаризирал живота? Дали пък материята не преминава през ума ми, както светлината преминава през увеличителното стъкло, при което се фокусира в един тесен, изгарящ светлинен лъч? Дали мога да прогоря живота, да го жигосам върху хартията чрез този огнен писец? Богове, ще се побъркам от всички тези мисли.

Вятърът препускаше около къщата.

— Ако не сме луди — обади се Лиса, сковано заслушана във вихъра, — има само един начин да проверим подозренията си.

— Как?

— Укроти вятъра.

— Да го укротя? Да го затворя? Да го зазидам за мастилена стена?

Тя кимна.

— Не, не искам да се самозаблуждавам — решително тръсна глава той.

Нервно прокара език по устните си и остана на място задълго. След това, като проклрнаше любопитството си, отиде до масата и гузно придърпа мастилото и писалката. Погледна Лиса, а после отмести поглед навън, към ветровития ден. Прокара писалката по листа и вчерта по него равномерно изписани тъмни чудеса.

В същия миг вятърът утихна.

— Вятърът — произнесе той. — Вятърът е окован. Мастилото е сухо.

Тя прочете новите стихове над рамото му и усети, че я обгръща хладния порив, пропит с миризмата на далечни океани; долови ароматите на житни нивя, на полета с млада царевица и остриите тухлено-циментови миризми на непознати градове.

Дейвид се изправи толкова рязко, че столът зад него падна, като хилава старица. Заслепен, той се втурна надолу по хълма към долчинката, без да се обръща, въпреки че Лиса му изкрещя да спре.

Когато се върна, настроението му се люшкеше от пълна истерия до абсолютно спокойствие. Накрая се отпусна в едно кресло и до вечерта пуши лулата си, затворил очи, като през цялото време не спираше да говори, макар и доста спокойно.

— Изглежда съм се сдобил със сила, каквато никой друг човек не познава. Нямам представа докъде се простира тя, какви са ограниченията ѝ или как да я управлявам. Все някъде магията се изчерпва. Боже мой, Лиса, трябва да видиш какво се е случило с долчинката. Изчезнала е, цялата, оголена до първичните кости на досегашната си материя. И цялата ѝ красота е събрана тук! — Той отвори очи и се загледа в стихотворението си, сякаш се любуваше на Светия граал. — Уловена завинаги в няколко мастилени драскулки върху хартията! Аз ще бъда най-великият поет в историята! От колко време си го мечтая.

— Страх ме е, Дейвид. Да скъсаме стихотворението и да се махаме от тук!

— Да се преместим? Сега?

— Опасно е. Ами ако силата ти се простира и отвъд долината?

Очите му блеснах диво.

— Тогава мога да унищожа вселената и да я обезсмъртя само с един жест. Стига само да реша да напиша един малък сонет.

— Но *няма* да го напишеш, нали? Обещай ми, Дейвид!

Той като че ли не я чуваше. Сякаш беше заслушан в някаква космическа музика, във високото и отчетливо пърхане на птичи криле. Изглежда се чудеше колко време е чакала земята, колко ли векове е очаквала появата на поет, който да може да пие от нейната сила. За него долината се беше превърнала в център на вселената.

— Би било великолепно стихотворение — произнесе той замислен. — Най-великите стихове, писани някога. Ще засенчат всички — и Кийтс, и Шели, и Браунинг. Поема за вселената. Но, не. — Той гръсна глава тъжно. — Предполагам, че никога няма да я напиша.

Лиса затаи дъх в тихо очакване. Уловеният вятър беше заменен от нов вихър, дотърчал кой знае откъде. Тя си отдъхна успокоена.

— За момент си помислих, че си преминал всякакви граници и си уловил всички ветрове по света. Но ето че всичко е наред.

— Наред било — провикна се той доволно. — Прекрасно е!

И той я сграбчи и я разцелува.

В следващите петдесет дни бяха написани петдесет стихотворения. Стихове за камък, за стебло, за разцъфнало цвете, за речно камъче, за мравка, за откъснато перо, за дъждовна капка, за снежна лавина, за древен череп, за изпуснат ключ, за нечий нокът, за строшена електрическа крушка.

Признанието се стовари върху него като проливен дъжд. Стиховете му се купуваха и четяха по целия свят. Критиците наричаха тези шедьоври: „... *късчета кехлибар, в които са уловени частици живот...*“ и твърдяха, че: „... *всяко стихотворение е прозорец към света...*“.

Изведнъж той се оказа знаменитост. Дни наред не можеше да го повярва. Дори когато видя името си, изписано върху отпечатаните страници, не можеше да повярва. Не можеше да повярва и на рецензиите, изписани от критиците.

И тогава постепенно осъзнаването лумна в него като огън, разгоря се и започна да обхваща цялото му тяло, краката и ръцете, и лицето му. Насред хвалбите и славата, тя притисна лицето си до неговото и прошепна:

— Това е твоят върховен час. Нима би могло да има нещо по-добро? Никога!

Той ѝ показваше всяко пристигнало писмо.

— Виж, ето едно от Ню Йорк — той не можеше да си намери място от вълнение. — Искат да напиша още стихове. Още хиляди стихове. А виж това тук. Редакторът казва, че ако мога да напиша нещо толкова прекрасно за едно речно камъче или капка вода, какво само бих могъл да направя с нещо живо. Нещо от реалния живот. Не нещо съществено, а някоя амеба, да речем. Или, ето например, тази сутрин видях една птица...

— Птица? — тя застина в очакване на отговора му.

— Да, едно колибри. То се носеше, снижаваше се, издигаше се...

— Каж ми, че не си го направил?!

— Че защо не? Само една птици от всички милиарди птици — защити се той гузно. — Една малка птица, един малък стих. Поне толкова ми се полага.

— Една амеба — подхвана тя безизразно. — А после едно куче, един човек, един град, един континент, една вселена!

— Глупости — лицето му се изкриви от нервен тик. Той закричи из стаята, прокарайки ръце през тъмната си коса. — Преувеличаваш. Пък и в крайна сметка какво е едно куче? Или дори един човек?

Тя въздъхна.

— Тъкмо това те беше уплашило, точно за тази опасност говорихме, когато първоначално осъзна силата си. Не забравяй, Дейвид, тя не е изцяло твоя. Тя е просто случайност, резултат от нашето преместване в тази къщичка...

Той тихо изруга.

— На кого му пука дали е случайност или съдба. Единственото, което има значение, е, че съм тук и хората... хората... — той млъкна изчервен.

— Хората какво? — подкани го тя.

— Хората ме наричат най-великия поет на всички времена!

— Това ще те съсипе.

— Да ме съсипе тогава! Достатъчно приказки.

Той решително се запъти към кабинета си, седна и нервно заоглежда черния път отвън. Тъкмо тогава видя по пътя да се задава малко кафяво куче, чиито лапи вдигаха облачета прах след него.

— Аз съм велик поет и още как — прошепна си той ядно, придърпа лист хартия и писалка и бързо надраска четири реда.

Лаят на кучето достигаше до него остър и насечен, докато то обикаляше едно дърво и подскачаше в един храст. Съвсем внезапно, напред един скок над една протегната лозина, лаят спря, а кучето се разпадна във въздуха и изчезна.

Заклучен в кабинета си, той твореше с бясна скорост. Броеше камъчетата в градината и ги превръщаше в звезди само, поради факта, че ги споменаваше в стиховете си; обезсмъртяваше облаци, стършели, пчели, светкавици и гръмотевици с по няколко щедри заврънкулки с писалката.

Неизбежно, жена му попадна на някои от *тайните* му стихове и ги прочете. Връщайки се от една дълга следобедна разходка, той я завари със страниците, разтворени в скута ѝ.

— Дейвид! Какво значи това!? — Тя явно беше потресена. — Тези стихове. Първо куче. После котка, няколко овце, а накрая и човек!

— И какво от това! — той грабна листите от ръцете ѝ, натика ги в чекмеджето и го затръшна. — Той беше само един старец. Овцете също бяха престарели, а кучето беше най-обикновен мърляв териер! Светът нищо не е загубил без тях.

— А какво ще кажеш за **това** стихотворение? — Тя вдигна листа пред себе си и очите ѝ се разшириха. — Жена и три деца от Шарлътсвил!

— Добре де, ясно, не ти харесва! — отговори той гневно. — Един поет има право да експериментира. С всичко! Не мога да повтарям едно и също нещо отново и отново, без да се развивам! Имам дори много по-големи планове. О, да, чудесни планове. Реших да пиша за всичко. Ако искам, ще направя дисекция на небесата, ще разпоря света и ще си играя със звездите!

— Дейвид! — тя беше видимо шокирана.

— Ще го направя, ще го направя!

— Пълни детинщини. Знаех си. Ако продължаваш така, аз няма да остана с теб.

— Ще трябва да останеш — отвърна той.

— Какво имаш предвид?

Той и сам не знаеше какво има предвид. Огледа се безпомощно и накрая заяви:

— Защото... защото, ако опиташ да си тръгнеш, аз ще седна и ще те опиша с мастило върху хартия...

— Ти... — изрече тя замаяно и започна да плаче. Съвсем тихо, без да издава никакъв звук, само раменете ѝ потрепваха, докато се отпусна на стола.

— Съжалявам — каза той неловко, отвратен от ситуацията. — Не исках да го кажа, Лиса. Прости ми — той приближи и сложи длан на трептящото ѝ тяло.

— Няма да те напусна — каза тя накрая.

След това затвори очи и се замисли.

Доста по-късно същия ден тя се върна от пазар с издути чанти и бутилка шампанско.

Дейвид видя покупките и се засмя.

— Какво, ще празнуваме ли?

— Да — отвърна тя и му подаде бутилката да я отвори. — Празнуваме това, че ти си най-великият поет в света.

— Май долавям сарказъм в думите ти — каза ѝ той, докато пълнеше чашите. — Да прием за... за вселената! Бива си го шампанското — той пресуши чашата си и посочи нейната. — Какво има, защо не пиеш?

Погледът ѝ беше влажен и тъжен. Тя напълни отново чашата му и вдигна своята.

— Дано винаги останем заедно. Винаги.

Стаята се завъртя пред очите му.

— Май взе да ме хваща — каза той и седна, за да не падне. — Не трябваше да пия на празен стомах. О, господи!

Той остана седнал, а тя отново напълни чашата му. Внезапно настроението ѝ се беше подобрило, без особена причина. Той се замисли и смръщено се загледа в писалката и хартията, опитвайки се да вземе решение.

— Лиса?

— Да? — тя беше почнала да си пее, докато приготвяше вечерята.

— Мисля, че съм готов. Цял следобед го обмислям и...

— И какво, скъпи?

— Ще напиша най-великото стихотворение в историята. Точно сега.

Тя усети, че сърцето ѝ заби учестено.

— За долината ли ще пишеш?

Той се подсмихна.

— Не, не. Ще бъде по-мащабно, много по-мащабно!

— Опасявам се, че не ме бива в гатанките — призна си тя.

— Много просто — отвърна той и отпи още една голяма глътка шампанско; браво на нея, че се беше сетила да го купи, питието стимулираше мисълта му. Той вдигна писалката си. — Ще напиша своята поема за вселената! Да видим...

— Дейвид!

Той направи гримаса.

— Какво?

— О... нищо. Пийни си още шампанско, скъпи.

— Нямам нищо против — отговори той леко завалено. — Наливай.

Тя седна до него, като се стараеше да се държи естествено.

— Каж ми сега, за какво точно ще пишеш?

— За вселената, за звездите, за елипсовидните скитания на кометите, за черните лутания на метеорите, за жарките прегръдки на гигантски слънца, за студените елегантни орбити на ледени планети, за астероиди, стрелкаци се като чехълчета под гигантски микроскоп, за абсолютно всичко, което може да обхване умът ми! Земята, слънцето, звездите! — възторжено заяви той.

— Не! — възкликна тя, но се овладя. — Имам предвид, не го прави наведнъж, скъпи. Опиши ги едно по едно...

— Едно по едно — намръщи се той. — Нали досега правех точно това. Писна ми от глухарчета и маргаритки.

Той започна да пише.

— Как правиш? — попита тя и сграбчи лакътя му.

— Остави ме на мира — отблъсна я той.

Тя видя първите черни думи:

„Безбрежна вселена със звезди, планети и слънца...“

Може би беше изкрещяла, но сама не го осъзнаваше.

— Не, Дейвид, задраскай го, преди да е станало твърде късно. Престани!

Той се втрени в нея, сякаш я виждаше през дълъг тъмен тунел, а гласът ѝ достигаше до него като ехо.

— Да го задраскам? Но защо? Това е **добра** поезия! Няма да задраскам нито един ред. Искам да бъде **добър** поет!

Тя се хвърли към него и докопа писалката. С един замах зачеркна думите.

— *Преди мастилото да е изсъхнало, преди да е изсъхнало!*

— Глупачка — извика ѝ той. — Не ми се бъркай!

Тя се втурна към прозореца. Първите вечерни звезди все още се виждаха по небето, както и сърпът на луната. Тя изхлипа от облекчение. Извърна се и се втурна към него.

— Ще ти помогна да напишеш стихотворението си...

— Нямам нужда от помощ!

— Сляп ли си, не вижда ли колко е могъща писалката ти!

За да го разсее, тя наля още шампанско, което той веднага изпи.

— Ох, главата ми се върти.

Но това не му попречи да пише. Той започна наново, на нов лист хартия.

„Вселена, огромна вселена, обсипана с милиарди звезди...“

Тя отчаяно търсеше какво да каже, за да го отвлече от писането.

— Това е лоша поезия.

— Защо пък да е лоша? — попита той, без да спира да пише.

— Трябва да започнеш от началото и постепенно да надграждаш — опита да обясни тя. — Както се навива пружината на часовник, вселената започва с една молекула, която се разраства в звезди и звездни въртележки...

Той забави движението на писалката и се замисли. Насърчена, тя продължи.

— Вижда ли, скъпи. Поддал си се на емоциите. Не можеш да започнеш направо с големите неща. Сложи ги чак в края. Започни полека, докато стигнеш кулминацията!

Мастилото изсъхваше. Тя го гледаше как изсъхва. Само още минута...

Той спря да пише.

— Може би си права. Кой знае, може и да си права — той остави писалката за момент.

— Знам, че съм права — отвърна тя и се засмя от облекчение. — Ето, аз само ще взема писалката и... ето така...

Тя очакваше той да я спре, но той беше подпрял бледното си чело. От изпитото вино май го беше заболяла главата.

Тя задраска смело стиховете му и сърцето ѝ се успокои.

— А сега — продължи тя внимателно, — вземи писалката и аз ще ти помогна. Започни с дреболиите и постепенно надграждай, като истински творец.

Очите му се бяха премрежили.

— Да, може би си права, може би, може би.

Отвън вятърът виеше.

— Улови вятъра! — извика тя, за да му даде един приемлив триумф, който да задоволи егото му. — Хвани вятъра!

Той раздвижи писалката.

— Улових го! — обяви той, опиянен. — Затворих го в мастилена клетка!

— Сега улови цветята! — настоя тя, развълнувана. — Всички цветя в цялата долина. А също и тревата.

— Ето, улових цветята.

— Сега хълма! — каза тя.

— Ето и хълма!

— Долината!

— Долината!

— Слънчевата светлина, ароматите, дърветата, сенките, къщата и градината, и всичко вътре вкъщи!

— Да, да и да! — провикна се той, без да спира да пише.

И докато той пишеше забързано, тя изрече:

— Дейвид, обичам те. Прости ми за това, което ще направя сега, скъпи...

— Какво? — попита той, без да я е чул.

— О, нищо. Само дето, ние никога не сме доволни, винаги искаме да преминем отвъд границите. Ти се опита да го направиш, Дейвид, но не беше прав.

Той клюмаше над творбата си. Тя го целуна по бузата. Той вдигна ръка и погали лицето ѝ.

— Знаеш ли, какво, жено?

— Какво?

— Мисля, че ми харесваш. Точно тъй, много даже ми харесваш.

Тя го разтърси.

— Не заспивай, Дейвид!

— Спи ми се. Искам да спя.

— Слушай, скъпи. Първо довърши стихотворението. Последното си, най-велико стихотворение. Дейвид, чуй ме...

Той се поколеба.

— Какво още да напиша?

Тя приглади косата му, докосна лицето му с пръсти и го целуна, разтреперана. После, затворила очи, започна да диктува.

— Имало един добър човек, на име Дейвид, чиято съпругата се казвала Лиса, и...

Писалката се движеше болезнено бавно и уморено изписваше думите.

— И? — покани я той.

— И те живеели в една къща в Райската градина...

Той продължи да пише бавно, докато тя го наблюдаваше. Той вдигна очи.

— После какво?

Тя огледа къщата и нощта отвън, заслуша се във вятъра, който се беше върнал, за да пее песента си, хвана ръцете му и целуна сънливите му устни.

— Това е всичко — каза му. — Мاستилото изсъхва.

Месеци по-късно издателите от Ню Йорк посетиха долината и я завариха оголена и празна. Наоколо се подмятаха само три листа

хартия, които те взеха със себе си обратно в Ню Йорк.

Издателите се спогледаха безизразно.

— Защо, защо нищо не беше останало — питаха се те. — Само голи скали, нито следа от растения или хора. Домът им беше изчезнал. Пътят също. Всичко! Дори той и съпругата му! Нито следа от тях. Сякаш ги е отнесъл порой заедно с цялата местност. Всичко е изчезнало! Отмито! И от цялата работа са останали само тези три последни стихотворения!

Никой повече не чу нищо за поета и жена му. Експерти от земеделския колеж пропътуваха стотици мили, за да проучат оголената долина и си заминаха, като клатеха глави пребледнели.

Но всичко можеше да се върне обратно съвсем лесно. Трябваше само да се разгърнат страниците на последната му тънка книжка и да се прочетат последните три стихотворения.

Тя беше там, бледа, красива и безсмъртна. Човек можеше да усети сладкия топъл аромат на вечната ѝ младост, златната ѝ коса, разпиляна от вятъра.

А до нея, на отсрещната страница, стоеше той, мрачно усмихнат, с решително изражение, с гарвановочерна коса, сложил ръце на кръста си, вдигнал лице и загледан пред себе си.

И навсякъде около тях, изпълнена с безсмъртна зеленина, под сапфирено небе, пропита от плътния аромат на гроздовете, обрасла с буйна трева, готова да обгърне краката на всеки пътник, с пътеки, очакващи всеки един читател, се простираше долината, и къщата, и дълбоката, спокойна светлина на слънцето, луната и всички звезди. И те двамата, той и тя, се разхождаха там, смеейки се заедно, за вечни времена.

Разказът е публикуван за пръв път на български език в „Моята библиотека“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.